

[Úvodní Stránka](#) > ... > [Obrátit Se Na Soud](#) > [Evropský Soudní Atlas Ve Věcech Občanských](#) > [Nařízení Brusel I \(přepracované Znění\)](#) > Croatia

Nařízení Brusel I (přepracované znění)

Chorvatsko

Chorvatsko

JAK VYHLEDAT PŘÍSLUŠNÝ SOUD/ORGÁN

Níže uvedený vyhledávací nástroj vám pomůže identifikovat soud(y)/orgán(y) příslušný/příslušné pro konkrétní evropský právní nástroj. Vezměte prosím na vědomí, že ačkoli jsme vyvinuli veškeré úsilí k zajištění správnosti výsledků, mohou existovat výjimečné případy týkající se určení působnosti, která nemusí být nutně do databáze zahrnuta.

Čl. 65 odst. 3 – Informace o tom, jak v souladu s vnitrostátním právem určit účinky soudních rozhodnutí uvedených v čl. 65 odst. 2 nařízení.

Oznámení o soudním sporném řízení se doručuje třetí osobám, které nejsou stranou sporu, s cílem informovat je o skutečnosti, že přijaté rozhodnutí může mít přímé právní účinky i na ně. Jsou-li žalobce nebo žalovaný povinni o zahájení řízení informovat třetí osobu za účelem dosažení určitého občanskoprávního účinku, mohou tak učinit kdykoli před vydáním pravomocného rozhodnutí v rámci řízení, a to prostřednictvím podání u občanskoprávního soudu s uvedením důvodu a stavu řízení. Strana, jež o řízení podala oznámení třetí straně, již nemůže požádat o přerušování řízení, o prodloužení lhůt nebo o odročení jednání.

Třetí osoba, která má oprávněný zájem na úspěchu jedné ze stran řízení ve sporu, se k této straně může, avšak i nemusí připojit. Pokud se třetí osoba rozhodne vstoupit do řízení, může učinit prohlášení o vstupu do řízení během jednání nebo písemné podání doručené oběma stranám. Třetí osoba, která vstupuje do sporu, se nestává účastníkem řízení, ale získává postavení vedlejšího účastníka řízení, jenž musí přijmout stav řízení v době, kdy do něj vstoupil, přičemž jeho jednání nesmí být v rozporu s jednáním strany, ke které se připojil.

V rámci chorvatského práva existují tři kategorie vedlejšího účastníka: obecný vedlejší účastník, vedlejší účastník, který s určitou stranou řízení tvoří společnou a jedinou stranu (právní účinek rozsudku se uplatňuje stejně na vedlejšího účastníka řízení a na účastníka řízení), a vedlejší účastník *sui generis* (do řízení vstupuje státní zástupce a centrum sociálních služeb). V případě, že není uvedeno, o jakého vedlejšího účastníka řízení se jedná, předpokládá se, že jde o obecného vedlejšího účastníka.

Pravomocné rozhodnutí přijaté v řízení, jež bylo oznámeno třetí osobě nebo jehož se třetí osoba účastnila jako vedlejší účastník, vede ke vzniku zvláštního právního účinku, který se obvykle označuje jako účinek vedlejší účasti. Třetí osoby mohou tento účinek odvrátit úspěšným podáním námítky známým jako *exceptio male gesti vel conducti processu*. Je-li tudíž proti třetí osobě, již bylo oznámeno zahájení soudního řízení nebo jež se účastnila oznámeného sporu jako vedlejší účastník, zahájeno nové soudní řízení, tato strana nebude moci v novém soudním řízení při urovnávání svého sporu s účastníkem, na jehož stanou se připojila v předchozím řízení, tvrdit, že spor v podobě, v jaké byl předložen soudu v průběhu daného řízení, nebyl řádně vyřešen. Pravomocné rozhodnutí však nemá absolutní účinek na vedlejšího účastníka.

Na základě výše uvedeného může být účinek vedlejší účasti předchozího pravomocného rozhodnutí ve sporu mezi stranou, k níž se vedlejší účastník připojil, a její protistranou napadnut v souvislosti s předchozím vedlejším účastníkem, pokud strana prováděla procesní úkony s vědomím, že zhoršují její procesní postavení, nebo pokud

neprováděla procesní úkony, ačkoli jí bylo známo, že vzhledem ke známým argumentům by jimi mohla zlepšit své procesní postavení, nebo pokud odstranila procesní význam procesních úkonů uskutečněných jejím vedlejším účastníkem, které by byly pravděpodobně příznivé, anebo uskutečnila úkony v rozporu s nimi.

Předpokládá se, že vedlejší účastník mohl v soudním řízení provést veškeré úkony přispívající k pozitivnímu výsledku sporu, není-li prokázán opak s ohledem na námitky předložené vedlejším účastníkem v předchozím sporu.

Oznámení má důsledky procesní a občanskoprávní povahy. Strana, která učinila oznámení, se v následném řízení proti třetí osobě, již bylo soudní řízení oznámeno, dovolávat tzv. účinku vedlejší účasti pravomocného rozhodnutí bez ohledu na to, zda třetí osoba vstoupila do řízení jako vedlejší účastník (například jestliže se osoba, jež způsobila škodu, nezúčastnila řízení mezi poškozeným a pojistitelem jako vedlejší účastník řízení, přestože ji pojistitel vyzval, aby se k řízení připojila, tato osoba nemůže v regresním řízení vedeném proti ní pojistitelem vznést námitky, které mohla vznést v soudním řízení mezi poškozeným a pojistitelem). Oznámení je relevantní též pro přerušování období, po jehož uplynutí bude věc promlčena, pro odložení dat splatnosti a pro uplatňování nároků vyplývajících z odpovědnosti za vady.

Skutečnost, že třetí osobě bylo oznámeno soudní řízení, nemá vliv na vztah mezi touto třetí osobou, již bylo zahájení soudního řízení oznámeno, a protistranou strany, k níž se vedlejší účastník připojil, kromě situace, kdy se třetí osoba rozhodla vstoupit do řízení jako vedlejší účastník.

Článek 74 – Popis vnitrostátních pravidel a postupů pro výkon

Vykonávací řízení v Chorvatské republice je upraveno ustanoveními zákona o nuceném výkonu (Ovršni zakon) (Narodne novine (Úřední věstník Chorvatské republiky) č. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, dále jen: zákon o nuceném výkonu).

Tento zákon upravuje postup, kterým soudy vykonávají nároky na základě exekučních titulů (vykonávací řízení, ovršni postupak). Vykonávacího řízení se rovněž účastní Finanční agentura (Financijska agencija), právnícká osoba, která provádí výkon rozhodnutí v souladu s ustanoveními zákona o nuceném výkonu a zákona, jímž se řídí nucený výkon týkající se finančních prostředků, jakož i zaměstnavatelé, Chorvatský ústav důchodového pojištění (Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje) a další orgány stanovené právními předpisy.

Obecnou pravomoc nařizovat nucený výkon mají městské soudy (općinski sudovi), kromě případů, kdy je předmětnou věcí výslovně pověřen jiný soud, orgán nebo osoba. Soudy oprávněné nařizovat nucený výkon jsou rovněž oprávněny projednávat opravné prostředky proti exekučním titulům nebo jiným rozhodnutím, jež přijaly v reakci na návrh na výkon rozhodnutí. Místní příslušnost určená zákonem o nuceném výkonu je výlučná (např. místní příslušnost pro rozhodování o návrhu na provedení exekuce nemovitosti, přičemž k provedení tohoto výkonu je místně příslušný soud, na jehož území se nemovitost nachází).

V prvostupňovém a druhostupňovém vykonávacím řízení rozhoduje samosoudce, s výjimkou případů, kdy zákon o nuceném výkonu stanoví, že řízení vede a rozhodnutí přijímá notář.

Řízení zahajuje věřitel, který příslušnému soudu předkládá návrh na nucený výkon na základě exekučního titulu. Výjimkou z tohoto pravidla je, pokud věřitel Finanční agentuře předloží žádost o přímé vymáhání platby na základě exekučního titulu (např. pravomocného soudního rozhodnutí). To je přípustné pouze v případě nuceného výkonu týkajícího se peněžního nároku dlužníka (přímé vymáhání peněžních nároků). V tomto případě Finanční agentura namísto přijetí rozhodnutí o nuceném výkonu zašle dlužníkovi kopii věřitelovy žádosti s veškerými údaji.

Předmětem nuceného výkonu je movitý majetek a práva, na nichž lze podle zákona provést nucený výkon za účelem uspokojení nároku. Prostředky výkonu jsou vykonávací opatření, zajišťovací opatření nebo systém těchto opatření, jimiž se nárok vykonává nebo zajišťuje v souladu s právními předpisy.

Způsoby nuceného výkonu a věci, na něž výkon vztahuje, stanoví soud na základě návrhu na nucený výkon. Je-li navrženo více způsobů nebo věcí pro účely nuceného výkonu, soud na žádost dlužníka omezí výkon pouze na některé z těchto způsobů nebo věcí, jestliže jsou dostatečné k uspokojení nároku.

Otázka, zda může být movitý majetek nebo právo předmětem nuceného výkonu, respektive zda je nucený výkon

v případě daného movitého majetku nebo práva omezený, se posuzuje s ohledem na okolnosti existující v době podání návrhu na nucený výkon.

V článku 212 zákona o nuceném výkonu jsou stanovena zvláštní pravidla pro nucený výkon týkající se finančních prostředků, jež jsou od nuceného výkonu osvobozeny nebo v jejichž případě je výkon omezený, a v článcích 241 a 242 zákona o nuceném výkonu jsou stanovena zvláštní pravidla týkající se osvobození a omezení výkonu, pokud jde o nucený výkon vztahující se na majetek právnických osob. Jednou ze základních zásad vykonávacího řízení je, že soud je při provádění nuceného výkonu a zajišťovacích opatření povinen zvážit důstojnost dlužníka a zajistit, aby byly nežádoucí účinky nuceného výkonu na dlužníka minimální.

Není-li zákonem o nuceném výkonu stanoveno jinak, lze podat opravný prostředek proti rozhodnutí přijatému v prvním stupni. Přípustný a včasné podaný opravný prostředek proti soudnímu rozhodnutí o nuceném výkonu na základě exekučního titulu nemá odkladný účinek. Opravný prostředek je třeba podat ve lhůtě osmi dnů od doručení rozhodnutí přijatého v prvním stupni, není-li zákonem o nuceném výkonu stanoveno jinak, nebo do tří dnů v případě sporů týkajících se směnec nebo šeků.

Veškeré nároky potvrzené pravomocným rozhodnutím soudu nebo rozhodnutím jiného příslušného veřejného orgánu, urovnání sporu před soudem nebo jiným příslušným orgánem nebo ve formě notářského zápisu se promlčují po deseti letech, včetně těch, u nichž zákon jinak stanoví kratší promlčecí dobu.

Nároky nepotvrzené pravomocným rozhodnutím soudu nebo rozhodnutím jiného příslušného veřejného orgánu, urovnání sporu před soudem nebo jiným příslušným orgánem nebo ve formě notářského zápisu se promlčují po pěti letech, není-li zákonem stanovena kratší promlčecí doba.

Na nároky na pravidelné platby, jež jsou splatné ročně nebo v kratších intervalech bez ohledu na to, zda se jedná o vedlejší pravidelné nároky jako např. nároky spojené s úrokem, nebo pravidelné nároky spojené se samotným právem jako např. pohledávky výživného, se uplatňuje promlčecí lhůta tří let ode dne, kdy se platba stává splatnou. Totéž platí pro anuity, jimiž se splácení jistina a úrok ve stejných předem určených pravidelných částkách, ale nikoli pro splácení ve splátkách ani jiná částečná plnění.

Právo, z něhož vyplývají pravidelné nároky, se stává promlčeným po pěti letech ode dne, kdy se nesplněný nárok stal splatným. Zákonem stanovené právo na výživné nelze promlčet.

Vzájemné nároky vyplývající z obchodních smluv o obchodu se zbožím a službami, respektive smluv uzavřených mezi obchodníkem a veřejnoprávní institucí o obchodu se zbožím a službami, jakož i nároky na odškodnění za náklady vzniklé v souvislosti s těmito smlouvami, se promlčují po třech letech. Promlčecí lhůta se uplatňuje zvláště na každý případ dodaného zboží, vykonané práce nebo poskytnuté služby. Nároky týkající se nájemného, bez ohledu na to, zda jsou splatné v pravidelných částkách, nebo jednorázově v celkové výši, se promlčují po třech letech. Nároky na odškodnění se promlčují tři roky poté, co poškozený získal informace o škodě a o osobě, jež škodu způsobila. V každém případě se tento nárok promlčuje po pěti letech od vzniku škody. Pokud byla škoda způsobena trestným činem a pro trestní stíhání je stanovena delší promlčecí lhůta, stává se nárok na náhradu škody vůči odpovědné osobě promlčeným po uplynutí promlčecí lhůty trestního stíhání.

Nároky spojené s dodávkami elektřiny a tepla, plynu, vody, čištěním komínů a uklízení službami se promlčují po uplynutí jednoho roku v případě, že služba byla poskytnuta za účelem potřeby domácností, podobně jako v případě nároků rozhlasových a televizních stanic vyplývajících z používání radiových a televizních přijímačů. Promlčecí lhůta jednoho roku se vztahuje rovněž na nároky společností poskytujících poštovní, telegrafické a telefonní služby vyplývající z používání telefonů a poštovních schránek, na jiné nároky vyplývající z těchto služeb a týkající se plateb splatných v tříměsíčních nebo kratších lhůtách, a na nároky spojené s předplatným tisku, přičemž lhůta se počítá od konce období, na něž byla daná publikace objednaná.

Nároky pojistníka nebo třetí osoby vyplývající ze smlouvy o životním pojištění se promlčují po pěti letech a nároky vyplývající z jiných pojistných smluv po třech letech, přičemž promlčecí lhůta se počítá od prvního dne po skončení kalendářního roku, v němž nárok vznikl. Nároky pojistitele vyplývající z pojistné smlouvy se promlčují po třech letech. Promlčecí lhůta nároku, jež pojistitel může uplatnit vůči třetí osobě odpovědné za vznik pojistné události, začíná běžet a končí ve stejném okamžiku jako nárok pojistníka vůči této osobě.

Ustanovení čl. 75 písm. a) – Názvy a kontaktní údaje soudů, u kterých se podávají příslušné návrhy v souladu s čl. 36 odst. 2, čl. 45 odst. 4 a čl. 47 odst. 1

V Chorvatské republice se návrhy v občanskoprávních věcech podávají k příslušným městským soudům a návrhy v obchodních věcech k příslušným obchodním soudům.

Všechny městské soudy jsou příslušné k rozhodování ve věci uznání a výkonu rozhodnutí zahraničních soudů.

Ustanovení čl. 75 písm. b) – Názvy a kontaktní údaje soudů, u kterých se podává opravný prostředek proti rozhodnutí o návrhu na odepření výkonu podle čl. 49 odst. 2

V Chorvatské republice se opravný prostředek proti rozhodnutí o návrhu na odepření výkonu podává k župnímu soudu prostřednictvím příslušného městského soudu v občanskoprávních věcech a k Nejvyššímu obchodnímu soudu prostřednictvím příslušného obchodního soudu v obchodních věcech.

Veškeré příslušné orgány, na něž se tento článek vztahuje, zobrazíte kliknutím na níže uvedený odkaz.

[Seznam příslušných orgánů](#)

Ustanovení čl. 75 písm. c) – Názvy a kontaktní údaje soudů, u kterých se podává jakýkoli další opravný prostředek podle článku 50

Podle použitelného vnitrostátního práva neexistují soudy, k nimž se podává další opravný prostředek.

Ustanovení čl. 75 písm. d) – Jazyky přijatelné pro překlady osvědčení týkajících se rozhodnutí, veřejných listin a soudních smírů

Nevztahuje se na tento návrh.

Ustanovení čl. 76 odst. 1 písm. a) – Pravidla pro určení příslušnosti uvedená v čl. 5 odst. 2 a čl. 6 odst. 2 tohoto nařízení

Pokud jde o příslušnost ve věcech občanských a obchodních, článek 46 zákona o mezinárodním právu soukromém (úřední věstník Chorvatské republiky, Narodne novine č. 101/17), který je v platnosti od 29. ledna 2019, určuje příslušnost soudů Chorvatské republiky ve sporech s mezinárodním prvkem. Uvedené ustanovení výslovně stanoví prováděcí pravidla nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1) v rámci jeho působnosti a rozšiřuje jeho působnost i na situace týkající se státních příslušníků třetích zemí. Odstavec 3 ponechává volbu příslušného soudu třetí země, pokud není výlučně příslušný soud Chorvatské republiky nebo některého jiného členského státu Evropské unie.

Ustanovení čl. 76 odst. 1 písm. b) – Pravidla pro oznamování sporu třetí straně uvedená v článku 65 tohoto nařízení

Informování třetích stran je v Chorvatské republice upraveno článkem 211 občanského soudního řádu (Zakon o parničnom postupku).

Ustanovení čl. 76 odst. 1 písm. c) – Úmluvy uvedené v článku 69 tohoto nařízení

- Dohoda mezi Federativní lidovou republikou Jugoslávií a Bulharskou lidovou republikou o vzájemné právní pomoci, podepsaná dne 23. března 1956,
- Smlouva mezi Socialistickou federativní republikou Jugoslávií a Československou socialistickou republikou o úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných a trestních, podepsaná dne 20. ledna 1964,
- Smlouva mezi vládou Socialistické federativní republiky Jugoslávie a vládou Francouzské republiky o uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsaná dne 18. května 1971,
- Úmluva mezi Federativní lidovou republikou Jugoslávií a Řeckým královstvím o vzájemném uznávání a výkonu soudních rozhodnutí, podepsaná dne 18. června 1959,
- Smlouva mezi Socialistickou federativní republikou Jugoslávií a Maďarskou lidovou republikou o vzájemné právní pomoci, podepsaná dne 7. března 1968,
- Smlouva mezi Federativní lidovou republikou Jugoslávií a Polskou lidovou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsaná dne 6. února 1960,
- Smlouva mezi Rumunskou lidovou republikou a Federativní lidovou republikou Jugoslávií o právní pomoci

ze dne 18. října 1960,

- Úmluva mezi Federativní lidovou republikou Jugoslávií a Italskou republikou o vzájemné soudní spolupráci ve věcech občanských a správních, podepsaná v Římě dne 3. prosince 1960,
- Smlouva mezi Federativní lidovou republikou Jugoslávií a Rakouskou republikou o vzájemné soudní spolupráci, podepsaná ve Vídni dne 16. prosince 1954,
- Smlouva mezi Chorvatskou republikou a Republikou Slovinsko o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsaná dne 7. února 1994.

■ Poslední aktualizace: 15/07/2024

Originální verzi stránky (v jazyce příslušného členského státu) provozuje daný členský stát. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. Evropská komise vylučuje jakoukoli odpovědnost za jakékoli informace nebo údaje obsažené nebo uvedené v tomto dokumentu. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.